

nogen Stat, som med den Alvor og Udholdenhed steds har vaaget over den stærke, solide, grundige, videnskabelige Udbannelse af de forskjellige Classer af Befalingsmænd, og som har stræbt at tilveiebringe den høiere militaire Videnskabsligthed i Armeen, som Frankrig har gjort det? Og fra hvilken Tid? Fra den Tid, da Revolutionens Bølger taarnede sig allervoldsomst; paa den Tid oprettedes Ecole polytechnique, og paa den Tid satte man de strengeste Betingelser for Afgangen til disse Classer i Hæren — hvormed jeg naturligviis ikke vil sige, at der ikke kan aabnes andre Veie ved Siden deraf; det er jo en Selvfølge. Det kan altsaa ikke være nogen Ubefaling, der i mine Dine kan have noget Værd eller nogen Betydning, naar der henvises til denne, som det forekommer mig, Hærplanen i og for sig aldeles uvedkommende Betragtning, og ligesaa liben Vægt lægger jeg paa den Betragtning, hvorefter man i Hærplanen seer en stor og betydningsfuld Demonstration. Lad os lade Demonstrationer fare og see at komme til Virkeligheden! Det vil maaskee være vanskeligt at bringe det til, at Andre bedaares af slige Demonstrationer, og maaskee for let at bringe os selv til at være nye Illusioner.

Jeg vil nødig ved denne almindelige Behandling komme ind paa en Forhandling, som forekommer mig at ville føre altfor vidt bort fra, hvad der nærmest foreligger her. Jeg vil derfor ikke forsøge paa at gaae dybt ind paa de Uttringer, som ere fremkomne, og som have fundet Gjensklang fra mange Sider, om vort Forhold til de scandinaviske Riger; men jeg skal dog tillade mig, da disse Udtalelser ere fremkomne, dertil at knytte et Par Ord. Jeg skal begynde med at indrømme, at Intet kan synes simplere og naturligere, og jeg vil tilføie, at Intet er i Virkeligheden simplere og naturligere end en fast Sammenlutning udadtil mellem de tre Riger; men jeg troer ikke, at det Dieblik, hvori vi nu befinde os, er et saadant, at vi naturligt kunne søge noget stort Haab i en saadan, og jeg skal tilføie, at der i min

Følelse er Noget, som ogsaa gjør, at jeg kun med Modstræben vilde kunne tænke paa en væsentlig Understøttelse fra denne Side. Men, hvad jeg fremfor Alt vil hævde, er, at man dog ikke paa nogen Maade maa gjøre sig nogen Illusion om, at man derved, og derved alene, vilde være istand til at hævde sin Stilling. Jeg er ikke saa mistroetig, at jeg troer, at de smaa Staters Bestaaen er i den Grad truet, som Mange mene; vel erkjender jeg Nødheden at være tilstede, vel erkjender jeg, at det i og for sig er en høist farlig og høist forværvelig Tilstand ogsaa for de smaa Stater, hvori den politiske Udvikling for Dieblicket befinder sig, men deels er jeg fuldkommen overbevist om, at denne Tilstand kun er forbigaaende og maaskee hurtigere forbi, end Mange vente, og deels troer jeg ved Siden deraf, at man langt overvurderer Faren, idet man ikke lægger Mærke til, at det i Reglen kun er der, hvor indre Splid og Uenighed ere tilstede, altsaa, hvor Spiren til Opøsning er udklækket i det Indre, at en slig Opøsning fra uden af kan gjenneføres. Jeg har derfor den fra Andres væsentlig forskjellig Anskuelse, at det ikke er en uløselig Opgave for Danmark at kunne bibeholde og forfatte sit selvstændige, frie, uafhængige Statsliv; men, hvad jeg vil bemærke, er, at skal der appelleres til Magten og til Magten ubelukkende, da vil denne Appel ikke kunne besvares med synderlig større Virkning af de tre Folk sammenluttede end af det ene for sig; thi forsøges Magten noget, saa forsøges Tjenderne meget, og Spørgsmaalet vil steds blive, i hvilket Forhold og i hvilken Retning Forsøgelsen er stærkest. Og dernæst vil jeg ved Siden heraf bede bemærket, at den danske Stat har sin faste, velkjendte Stilling i Verden, medens den sammenluttede Forbundsstat først skal søge sine naturlige Grændser, og disse naturlige Grændser kunne da falde paa andre Steder, end man nu tænker sig, ligesom ganske vist de nationale Grændser i Slesvig faldt anderledes, end man troede. Men, som sagt, det kan ikke være min Hensigt paa nogen